

ပုံစံလှပန်းပေ

ချစ်ရနံ့ဝတ်သင်းပါတဲ့
အေးမြလေပြည်

လုံခြုံစိတ်ချရသော

၀ နိုးချီသိန်း ငွေကြည်

အခန်း(၁)

စူပါဆလွန်းကားဖြူလေးက ထောက်ကြွလမ်းပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ ။ ထိုကားကို ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်လာသူက အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော မိန်းမချောလေး သက်ငုံပါ။

သက်ငုံ ဦးတည်သွားနေသည် က မှော်ဘီမြို့သို့ပါ။ အိမ်မြေအကျိုးဆောင်တစ်ဦးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် မှော်ဘီမှာ အိမ်နှင့် ခြံငှားမည်ဆို၍ သွားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"သူပြောလိုက်တာတော့ အိမ်လေးကလည်း ကောင်းတယ်၊ ခြံကလည်း တော်တော် ကျယ်တယ်တဲ့ ၊ ညွှန်းလိုက်တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ကားမောင်းရင်းနှင့် သက်ငုံက တွေးလာသည်။ ။ ဖခင် ဦးလှဝေက ဌာနတစ်ခုမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သည်။ ။ အငြိမ်းစားယူပြီး၊ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သော ဆိတ်ငြိမ်သည့် နေရာမှာ နေချင်သည် ဆို၍ သက်ငုံက သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရှုမည်ဖြစ်သည်။ ။

မှော်ဘီမြို့ကိုရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ညွှန်ကြားလိုက်သော လိပ်စာကိုမေးမြန်းရင်းနှင့် သက်ငုံ တစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ သက်ငုံက ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ။ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ

ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်"

သက်ငုံကို ပြေးလွှားကြိုဆိုလိုက်သည်။ က ကြီးမားသော ပဲခူးအင်း
ခွေးကြီးတစ်ကောင်ပါ။ သက်ငုံကို ခုန်ပြီးဟပ်တော့မည့် ပုံစံနှင့် မို့ သက်
ငုံ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ။ ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆက်မတိုးရဲသလို၊
ခွေးကြီးက ခုန်အုပ်တော့မည်ထင်ပြီး မျက်လုံးကိုတင်းတင်းပိတ်ကာ
ခြေစုံရပ်နေမိသည်။ ။

"ဟိတ် - ညိုမောင် မလုပ်နဲ့ "

အမိန့်ပေးလိုက်သော ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကိုကြားရပြီး သ
က်ငုံက မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကြီးမားသောခွေးကြီးရဲ့ လ
ည်ပင်းသားရေပတ်ကို ကိုင်ပြီး သူမကို ရှုတည်တည် မျက်နှာနှင့် ကြည့်
နေသော ဆယ်နှစ်ခန့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ ။

"မမက ဘာလို့ ခြံထဲအရမ်းဝင်လာတာလဲ၊ ညိုမောင်းရှိတာမသိဘူး
လား။"

"မသိလို့ ပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီညိုမောင်းကြီးက ကိုက်တတ်လားဟင်"

"ဟား ဟား သူက မကိုက်တတ်ပါဘူး မမရဲ့ ၊ အဲ့လိုပဲ လူမြင်ရင် အ
ထင်ကြီးအောင် ခြိမ်းခြောက်တတ်တယ်"

ကလေးငယ်က သူ့ခွေးကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုပွတ်သပ်ရင်း သဘောကျစွာ
ရယ်ပြီးပြောသည်။ ။

"အမလေးကွယ်၊ သူ့ခြောက်တာကလည်း ကြောက်စရာကြီး၊ တက
ယ့်ကို လည်မျိုကို ကိုက်ခဲတော့မယ့် အတိုင်းပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ညိုမောင်းက အဲလိုပဲ အိုက်တင်က တကယ်ကောင်းတာဗျ"

ကလေးက သဘောကျစွာရယ်ပြီး သူ့ရဲ့ ခွေးကြီးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန် ရှိနေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မမက ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဒေါ်မေမီနဲ့ လာတွေ့တာ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အမေနဲ့ လာတွေ့တာပေါ့"

"ဒါဆို အိမ်ထဲကိုဝင်ပါဦး"

"မင်းရဲ့ ခွေးကြီးကိုကြည့်ပါဦးကွယ်၊ မတော် ကိုက်လိုက်မှ ဖြင့်"

"မကိုက်ပါဘူး၊ မမကို သူခင်သွားအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပြမယ်"

ခွေးကြီးညိုမောင်းကို သက်ငုံအနားသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး သူက သက်ငုံအား နမ်းခိုင်းသည်။ ။ ခွေးကြီးက သက်ငုံရဲ့ ခြေထောက်ကိုနမ်းရင်း အမြီးတနှုတ်နှုတ်နှင့် ရှိနေသည်။ ။

"တွေ့လား၊ မမကိုခင်သွားပြီ"

"ဟုတ်ပါ့ကွယ်၊ မောင်လေးရဲ့ ခွေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ မောင်လေးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ"

"တိုးတိုးပါ၊ မမနာမည်ကရော"

"သက်ငုံပါကွယ်"

"လာ မမ၊ အိမ်ထဲသွားကြရအောင်"

တိုးတိုးက အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာသည်။ ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသော ဧည့်

ခန်းထဲသို့ သက်ငုံ ရောက်လာသည်။ ။

"မေမေရေ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

"အေး အေး လာပြီ"

အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အတွင်းခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ။ ခပ်ငယ်ငယ်ချောချောပင်ရှိပါသေးသည်။ ။

"ဘာကိစ္စပါလိမ့်"

သက်ငုံကို မျက်နှာပြုံးချိုချိုနှင့် မေးသည်။ ။

"ဒီက ဒေါ်မေမီ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မေမီပါ၊ ဒါနဲ့ ညီမကရော ဘယ်သူလဲဟင်"

"ကျွန်မကို အိမ်အကျိုးဆောင်က လွှတ်လိုက်လို့ ၊ အိမ်ငှားဖို့ ရှိတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ"

"ဪ - ဟုတ်လား၊ အိမ်က ဒီခြံထဲမှာ ပဲလေ၊ သီးသန့်တစ်လုံးဆောက်ထားတယ်၊ အဲ့ဒါ အပိုဖြစ်နေလို့ ငှားမလို့ လေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်မကြည့်ချင်ပါတယ်"

"မေမေရေ၊ လုပ်ပါဦး၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ စိုးစိုးရယ်၊ ချက်ပိတ်ပြီးပြန်မဖွင့်တတ်လို့ ငိုနေတယ်"

"အို - ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒီကလေးက စတန့်ထွင်ပြန်ပြီထင်တယ်"

"ညီမရေ၊ ခဏထိုင်ဦးနော်"

မေမီက သက်ငုံကို ခဏထိုင်ခိုင်းထားပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။ စောစောကလာခေါ်သော ကလေးမ

လေးရော တိုးတိုးပါ မေမီရဲ့ နောက်သို့ ပါသွားကြသည်။ ။ ခဏနေတော့ အားလုံး ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ။

"တံခါးချက်က တော်တော်ကျပ်နေတော့ စိုးစိုးဖွင့်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ လေဝင်ပေါက်ကနေ ကျော်ဝင်မှ ဖြစ်မယ်"

"အိမ်ပြင်ကနေ လှေကားနဲ့ တက်ပြီး ဝင်မှ ဖြစ်မယ်"

"ကဲ ဒါဆို မျက်နှာပူပူနဲ့ ပဲ ဒေါက်တာမြတ်မိုးအိမ်က လှေကားသွားငှားလိုက် နီးနီးရေ"

"တစ်ယောက်တည်း လှေကားကို ဘယ်လိုနိုင်မှာ လဲ"

"တိုးလိုက်သွားမယ်လေ"

"နင့်ခွေးကြီးက ပြဿနာပါဟယ်၊ လိုက်မသွားပါနဲ့ တိုးတိုးရယ်"

အိမ်ကြည့်ရန်လာသော သက်ငုံက ပြဿနာနှင့် တိုးနေသည်။ ။ အခက်အခဲဖြစ်နေကြသည် ကို မကြည့်နိုင်၍ ဝင်ကူရန်စိတ်ကူးသည်။ ။

"ဒါဆို ကျွန်မ နီးနီးနဲ့ လိုက်သွားပြီး လှေကားကူသယ်ခဲ့မယ်"

"အမလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်၊ မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့တဲ့ ကလေးတွေကြောင့် မမမှာ ခဏခဏ စိတ်ညစ်ရတယ်"

" လာလေ - နီးနီး သွားစို့"

ရေချိုးခန်းထဲမှ စိုးစိုးရဲ့ အော်သံက ဧည့်ခန်းဆီသို့ပင် ပျံ့လွင့်လာသည် မို့ သက်ငုံက လှေကား မြန်မြန်သွားယူရန် စိတ်စောနေသည်။ ။

"လာ မမ"

နီးနီးက သက်ငုံရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။ သူတို့ ခြံကနေထွက် လာပြီး တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ။

"ဝုတ် . . . ဝုတ်"

ခြံထဲသို့ဝင်လိုက်သည် နှင့် ခွေးတစ်ကောင်ပြေး လာပြီး ထိုးဟောင်သည်။

"ဒေါသုံရေ လုပ်ပါဦး၊ ကုပ်ကျားကို ခေါ်ထားပါဦး"

"ဟဲ့ - ကုပ်ကျား လာခဲ့စမ်း"

သခင်စကားကို နားထောင်သော ကုပ်ကျားက ဒေါသုံရဲ့ အသံကို ကြားသည် နှင့် ပြေးလာသည့် ခြေလှမ်းကို တိခန့်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသုံဆိုသော ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးကြီးက လူလုံးပေါ်လာပြီ။ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါသုံကို နိုးနိုးက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

"ဘာကိစ္စတွေများ အရေးပေါ်လာရပြန်ပြီလဲ နိုးနိုး"

"လှေကားခဏလောက် ငှားပါ ဒေါသုံရယ်"

"ညည်းတို့ က တော်တော်ရှုပ်တာပဲ၊ ကဲ ဟိုသရက်ပင်အောက်မှာ ထောင်ထားတယ်၊ ယူသွားချေ၊ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်လာပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါသုံ"

"ကဲလာ နိုးနိုးရေ၊ လှေကားသွားယူကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

နှစ်ယောက်သား သစ်သားလှေကားကို တစ်ဖက်စွန်းစီက မပြီး၊ ခြံထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ဒေါသုံမကြားနိုင်သည့် နေရာရောက်မှ သက်ငုံဖူးက မေးသည်။

"ဒေါသုံကိုကြည့်ရတာ နိုးနိုးတို့ ကို သိပ်မကြည်ဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ နီးနီးတို့ ကို သိပ်ရှုပ်တဲ့ ကလေးတွေတဲ့ ၊ ဒေါသုံက အမြဲစိတ်တိုနေတာလေ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သူ့မျက်နှာကြီးကြည့်ရတာ သုန်မှုန်နေတာပဲ"

သူတို့ ခြံအနားသို့မရောက်ခင်မှာ တိုးတိုးက ပြေးလာသည်။ ။

"မမနီးရေ၊ လှေကားမယူနဲ့ တော့၊ စိုးစိုးက တံခါးချက်ကိုဖွင့်လို့ ရသွားပြီ"

"ဟာ ရှုပ်လိုက်တာ၊ စိုးစိုးက တကယ့်ပြဿနာပဲ"

"ဝုတ် . . . ဝုတ်"

တိုးတိုးနောက်က ပြေးလိုက်လာသော ညိုမောင်းကို ကုပ်ကျားက တွေ့ပြီး အိမ်ထဲမှ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ မမရယ်၊ ကုပ်ကျားနဲ့ ညိုမောင်းက လုံးဝတည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ကိုက်တော့မှာ ပဲ"

မာန်ဖီနေသော ခွေးနှစ်ကောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြေးလာကြသည်။ ။

"လုပ်ပါဦး"

တိုးတိုးက သူ့ခွေးကြီးကို လှမ်းဖမ်းထားသည်။ ။ ဒေါသနှင့် ရုန်းနေသော ညိုမောင်းကို မနည်းကြီးထိန်းနေသော်လည်း ၊ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည်။ ။ သက်ငုံက လှေကားကြီးကိုချပြီး ညိုမောင်းကို ကူဖမ်းထားသည်။ ။

နီးနီးကပြေးလာသော ကုပ်ကျားကို သဲနှင့် လှမ်းပစ်ပြီး ခြောက်လှန့်နေသည်။ ။ ကုပ်ကျားက အနားသို့မကပ်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အသားကုန်ထိုးဟောင်နေသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ တိုးတိုးရယ်၊ ဘာလို့ ညှိမောင်းကိုခေါ်လာတာလဲ"

"ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ဘာသာပြေးလိုက်လာတာ"

ညှိမောင်းကလည်း ဖမ်းထားသည့် ကြားက အတင်းရုန်းနေသည် ။
ညှိမောင်းကို တိုးတိုးက လုံးဝမနိုင်ပါ။ သက်ငုံဖူးကလည်း အားရှိသရွေ့
ဖမ်းသော်လည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည် ။

ကုပ်ကျားက အနားသို့ရောက် လာပြီး ညှိမောင်းကိုကိုက်ရန် ခုန်အုပ်
ပုံနေသည် ။ ညှိမောင်းက သက်ငုံလက်ထဲကနေ၊ အတင်းရုန်းပြီး ကုပ်
ကျားကို ရင်ဆိုင်သည် ။ ညှိမောင်းကိုဖမ်းထားသည့် အင်အားကမလုံ
လောက်၍ သက်ငုံလက်ထဲက ညှိမောင်း လွတ်သွားသည် ။ ထိုအချိန်နှင့်
အတူ သက်ငုံက အရှိန်နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည် ။

လဲကျခိုက် ညှာလက်နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထောက်မိပြီး၊ ညှာလက်ဆစ်
အတော် နာကျင် သွားသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ခြံထဲသို့ အက်ဖာအီးလီမီတ
က်ကားအဖြူလေး ဝင်လာသည် ။ အချင်း ဖြစ်ပွားနေသောနေရာမှာ
ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်က လူခန့်ချောတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ဆင်း
လာသည် ။

ဒေါ်သုံက ထိုအချိန်မှာ ခွေးတွေအနားရောက် လာပြီး ကုပ်ကျားကို
ကောင်းကောင်း ထိန်းထားလိုက်နိုင်သည် ။

"ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

မြေပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သားရှိနေသော သက်ငုံထံသို့ တစ်ချက်လှ
မ်းကြည့်ပြီး လေသံ မာဆတ်ဆတ်နှင့် ဒေါ်သုံကိုရော အားလုံးကိုပါ
ဝေ့ဝဲကြည့်ပြီး မေးသည် ။

"တိုးတိုးပေါ့၊ သူ့ခွေးကိုခေါ် လာပြီး ပြဿနာဖြစ်တာ"

"မင်းခွေးကို ဒီခြံထဲမခေါ်လာဖို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ တိုးတိုး"

တိုးတိုးကို ထိုသူက မာန်မဲနေသည် ။ တိုးတိုးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်ဖြေသည် ။

"တိုးက လှေကားမယူနဲ့ တော့လို့ မမတို့ ကိုလိုက်ပြောတာ၊ ညိုမောင်းက နောက်က လိုက်လာခဲ့တာပါ"

"ဘာလဲ ဟိုပြဿနာကောင်လေးကြောင့် လှေကားလာငှားတာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ ပိတ်မိနေလို့ "

"အဲဒီကလေးတွေက မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့တာကိုး၊ ပိတ်မိအောင် သူ့ဘာသာသူပဲ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး"

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကရော ဘယ်သူလဲ"

ထိုသူက သက်ငုံအနားသို့ လျှောက် လာပြီး သက်ငုံကို မြေပြင်ပေါ်မှ ဆွဲထူပြီးမေးသည် ။

"ကျွန်မက သက်ငုံပါ၊ နီးနီးနဲ့ အတူ လှေကားလာငှားတာပါ"

"ဪ မင်းက ဟိုအရှုပ်တွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းကိုး"

"ကျွန်မက သူတို့ ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည် ပါ၊ အမြင်မတော်လို့ မနေစိမ့်လို့ ဝင်ကူညီတာပါ"

"အဲလိုဝင်ကူညီလိုက်လို့ ခုတော့ နာသွားပြီမဟုတ်လား"

"ဘယ်လိုလူကြီးလဲ၊ အိမ်နီးနားချင်း ဆက်ဆံရေးကလည်း ညံ့ဖျင်းလိုက်တာ"

သက်ငုံက ထိုသူရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးလေးပြန်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေသည်။ ။

"ဘာလဲ မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား"

"ရှင်က တော်တော်ရန်လိုတာပဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောရသေးဘူးရှင်"

"ဒါပေမယ့် မင်းမျက်လုံးတွေက ပြောနေတာ၊ အဲဒီမိသားစုကြောင့် ငါ့မှာ ခဏခဏ ရှင်းပေးနေရတာ၊ မင်းမှ မသိဘဲ၊ သူတို့ မိသားစုက အမှု ထုပ်တွေသိလား"

ယောကျ်ားတန်မယ့် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးလိုက်တာဆိုပြီး သက်ငုံက ထိုသူကို ခပ်ချဉ်ချဉ်လေး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထိုသူကို စိတ်တိုတိုနှင့် တင်ပါးမှာ ကပ်နေသော ဖုန်မှုန့်များကို နာနေသော ညာလက်နှင့် ခါမိသွားသည်။ ။

"အား"

အမှတ်တမဲ့ အသံထွက်သွားသည်။ ။ နာနေသည့် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုသူက သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"မင်း လက်ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြစမ်းပါဦး"

ထိုအချိန်မှာ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ခွေးရှင်တွေ အသီးသီးက နိုင်နင်းအောင် ထိန်းနိုင်ကြပြီ။ ။

"တိုးတိုး၊ မင်းခွေးကို ခေါ်သွားစမ်းကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး"

တိုးတိုးက ခွေးကိုခေါ်ပြီး ခြံထဲက ပြေးလွှားထွက်သွားသည်။ ။ သက်

ငုံက သူမရဲ့ နာသည့် လက်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။

"ပြစမ်းပါဦး မင်းလက်"

"အို ဘာလို့ ပြရမှာ လဲ"

သူမလက်ကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် မကိုင်စေချင်၍ သက်ငုံက သူ မကိုင်မိအောင် ရှောင်လိုက်သည်။ ။

"ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီက စေတနာနဲ့ ကြည့်ပေးမလို့ "

"ရှင်က ဘာနားလည်လို့ ကြည့်မှာ လဲ"

ကလေးတွေအပေါ် ဆက်ဆံရေးနှင့်သီးသည် လို့ ထင်ပြီး ထိုသူကို သက်ငုံက အမြင်ကတ် နေသည်။ ။ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော သက်ငုံရဲ့ မျက်နှာလေးကို သူက ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသည်။ ။

"တို့ က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာလို့ နားမလည်ရမှာ လဲ မိန်းကလေး"

သည် တော့မှ သက်ငုံက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်မိသည်။ ။

"မသိရင်မှတ်ထားလိုက်၊ တို့ နာမည်က ဒေါက်တာမြတ်မိုးတဲ့ "

မချေမငံ ဆက်ဆံမိသည့် အတွက် အားနာသလို သက်ငုံက ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒါဆို မင်းလက်ကိုကြည့်ပေးမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လက်ခံပြီလား"

သက်ငုံက ခေါင်းလေးငုံ့ မျက်နှာလေးချပြီး ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်

"ကဲ လာ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့"

"ပြလိုက်ပါ မမရယ်၊ နီးနီးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်"

ဒေါက်တာမြတ်မိုးခေါ်ရာ သူ့ရဲ့ အိမ်ထဲသို့ သက်ငုံက လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်း(၂)

အိမ်ထဲသို့ရောက်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ သက်ငုံတို့ ကို ထိုင်စေသည်။ သက်ငုံရဲ့ လက်ကို သူက စမ်းသပ်ကိုင်ကြည့်သည်။

"အား နာတယ်၊ အရမ်းမနှိပ်ပါနဲ့ "

"အရိုးမှာ ထိခိုက်သွားလားလို့ စမ်းကြည့်တာပါ၊ ခုတော့ လက်ထောက်မိတဲ့ ဒဏ်ပဲ ဖြစ်သွားတာပါ၊ ကိုယ် ဆေးလိမ်းပေးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်၊ နာရင် သောက်ဖို့ ဆေးပေးလိုက်မယ်"

ယောင်ကိုင်းနေသော သက်ငုံရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဒေါက်တာမြတ်မိုးက လိမ်းဆေး လိမ်းပေးသည်။ ညင်သာစွာ လုပ်ကိုင်ပေးနေသော မျက်နှာတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကိုကြည့်ပြီး သက်ငုံရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မလှုပ်ရှားမိဖူးသော လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားနေရသည်။

"သုံးလေးရက်နေရင် ပျောက်သွားမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပတ်တီးစည်းပေးပြီး သက်ငုံဖူးအား သောက်ရန်ဆေးကိုပါ ပေးသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကုသမှုအတွက် ကျွန်မဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

"မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က"

"သက်ငုံပါ"

"ကြုံကြုံကြုံလို့ ကူညီရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်ငုံ"

"ကျွန်မတို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ"

ဒေါက်တာမြတ်မိုးရဲ့ ပြုံးလဲ့လဲ့ရှိနေသော မျက်ဝန်းအစုံကို နှုတ်ဆက်ရင်းနှင့် သက်ငုံက တွေ့လိုက်သည်။ ။ နီးနီးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ဒေါက်တာမြတ်မိုးရဲ့ ခြံထဲမှ သက်ငုံတို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ သူမကို ဒေါက်တာမြတ်မိုးက ကြည့်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည် ကို သက်ငုံက မသိပါ။

"နီးနီးတို့ ကြောင့် မမလက်နာသွားပြီ၊ နီးနီးတို့ ကို စိတ်ဆိုးလားဟင်"

"မတော်တဆဖြစ်ရတာ စိတ်မဆိုးပါဘူး"

အိမ်ထဲသို့ဝင်အလိုက်၊ မေမိက စောင့်ကြိုနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဟယ် ညီမလက်မှာ ပတ်တီးကြီးနဲ့ ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲကွယ်"

"ညိုမောင်းကြောင့် ပေါ့ မေမေရယ်၊ မမသက်ငုံ လက်နာသွားတာ၊ ဦးဦးဒေါက်တာက အလကား ဆေးကုပေးလိုက်တယ် သိလား"

နီးနီးက သွက်လက်စွာဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ ။

"သက်ငုံတဲ့ လား၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာပါလားကွယ်"

မေမိက သက်ငုံရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနှင့် ပြောသည်။ ။ ကလေးသုံးယောက် အမေလို့ ပင် မထင်ရလောက်အောင် မေမိက

နုပျိုလှပနေသည် ။

"စစချင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ အိမ်ငှားဖို့ စိတ်ကုန်သွားပြီလား သက်ငုံဖူး"

"ငှားမယ့်အိမ် မကြည့်ရသေးဘူးလေ"

"ဟုတ်သားပဲ၊ အိမ်ငှားမယ့်သူကို အိမ်မပြဘဲ အကူအညီတောင်းမိလို့ သက်ငုံ အနာတရ ဖြစ်ရပြီ"

"ရပါတယ်"

"သမီး နိုးနိုးရေ၊ ဒီကမမကို အိမ်လိုက်ပြလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိမည်ဖြစ်သော မျက်နှာချိုချိုနှင့် နိုးနိုးက အိမ်လိုက်ပြသည် ။ မေမိက ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် တိုက်ပုအိမ်လေးနှစ်လုံး ဆောက်ထားခြင်းပါ။

"လာ မမ အိမ်သွားကြည့်ကြမယ်"

နိုးနိုးက သက်ငုံဖူးရဲ့ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး တစ်ဖက်အိမ်ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ။ လမ်းမှာ နိုးနိုးက ရယ်မောကာ ပြောသည် ။

"အိမ်ငှားမယ်ဆိုပြီး လာကြည့်တဲ့ လူတွေက နိုးနိုးတို့ မောင်နှမကို တွေ့တာနဲ့ လန့်ပြီး မငှားကြတော့ဘူး မမရဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ နိုးနိုးတို့ က မဆိုးဘဲနဲ့ သူတို့ ကလန့်သွားကြတာပေါ့"

"နိုးနိုးတို့ မဆိုးဘူးလို့ မမကထင်နေတာလား"

"ကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး"

နိုးနိုးက သက်ငုံရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး နှစ်မြှိုက်စွာရယ်သည် ။

"မမကို မြင်မြင်ချင်းပဲ နိုးနိုး ခင်သွားပြီ"

"မမကလည်း နိုးနိုးကို ခင်ပါတယ်ကွယ်"

နိုးနိုးက လက်ထဲက ပါလာသောသော့ဖြင့် တိုက်ရဲ့ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ ဖုန်မှုန့်တွေ၊ ပိုးမျှင်အိမ်တွေက သက်ဝံ့တို့ ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။

"ဒီအိမ်က ပိတ်ထားတာကြာပြီလား"

"အင်း၊ လေးငါးခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ"

ဧည့်ခန်းကို သက်ဝံ့က ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသော ဧည့်ခန်းလေးကို သူမစိတ်ထဲက သဘောတွေ့သွားသည်။

"လာ မမ၊ အိပ်ခန်းရယ်၊ မီးဖိုချောင်ရယ် ရေချိုးခန်းရယ် ကြည့်ဦးလေ"

"ကြည့်မယ်လေ"

တစ်အိမ်လုံး အနံ့လိုက်ကြည့်ပြီး သက်ဝံ့ သဘောကျသွားသည်။ အိမ်လေးဆီမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

"မမ ဒီမှာ လာနေရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ"

"နိုးနိုးက မမကို ဒီမှာ လာနေစေချင်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လာနေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် နိုးနိုးရယ်"

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မေမိက သူတို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကြိုက်ရဲ့ လား"

"ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကို ခေါ် လာပြီး ပြချင်ပါသေးတယ်၊ အိမ်လခက ဘယ်လောက်ပါလဲ"

"တစ်လကို သုံးထောင်ဆိုရင် ပေးနိုင်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စပေါ်တင်ရဦးမှာ လား မသိဘူး"

"စပေါ် မယူတော့ဘူး၊ အိမ်ကိုနှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားချင်တယ်၊ တစ်နှစ်စာကြိုပေးရမှာ ပါ"

"ကျွန်မမိဘနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်"

"အိမ်ရှိတဲ့ ဘက်အခြမ်းက အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ရော၊ အိမ်နောက်ဖေးကိုပါ ညီမတို့ သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ကလေးတွေလည်း အဲ့ဒီဘက်ကို မလာရအောင် ထိန်းထားပါ့မယ်"

"ကလေးတွေအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ကလေးချစ်တတ်ပါတယ် မမမေမီ"

"ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ လာသမျှအိမ်ငှားတွေက ဒီကလေးတွေကိုမြင်ပြီး တပ်လန် ပြေးကြတာချည်းပဲ"

"ဒါဆို ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မမိဘတွေခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ဒီကြားထဲ ဘယ်သူလာလာ မငှားတော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

သက်ငုံက ပြန်ရန်အတွက် ထသည် ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ ခြံဝသို့မောင်းအထွက် တည့်

တည့်လာသောကားနှင့် တိုးမိတော့မလိုဖြစ်၍ ကားနှစ်စီးစလုံး ဘရိတ် အုပ်လိုက်သည်။ ။

တစ်ဖက်ကားကို လှမ်းအကြည့် သူမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးလှမ်းကြည့်နေသော ဒေါက်တာမြတ်မိုးကို တွေ့ရသည်။ ။ အသားလတ်လတ် ရုပ်ရည်တည်တည်ခန့်ခန့်နှင့် ချောနေသော ဒေါက်တာမြတ်မိုးရဲ့ မျက်နှာကြီး ဘာကြောင့် အမြဲမှုန်ကုတ်နေပါလိမ့်။

ဒေါက်တာမြတ်မိုးက သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ။ သက်ငုံက မောင်းထွက်သွား၍ မရသေးသဖြင့် ရပ်ထားရသည်။ ။ ဒေါက်တာမြတ်မိုးက သူမအနားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"ပြဿနာဂေဟာကိုလာတဲ့ ဧည့်သည် ကလည်း ပြဿနာတွေနဲ့ ချည်းပါလား။"

"ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ဒေါ်မေမိရော၊ ဒေါ်မေမိရဲ့ သားသမီးတွေက အမြဲသူတို့ ပြဿနာတွေကို တို့ ကို ဖြေရှင်းခိုင်းနေကျလေ၊ ခုလဲ . . . မင်းက နှစ်ခါရှိပြီ ပြဿနာနဲ့ မဟုတ်လား။"

"အို ရှင် ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ခု ကားချင်းတိုင်မလိုဖြစ်တာနှစ်ယောက် စလုံးရဲ့ ပေါ့ဆမှုပဲ၊ ဘာပြုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို အပြစ်ပုံချချင်နေရတာလဲ"

"တို့ က တည့်တည့်သွားတဲ့ ကားလေ၊ မင်းက ခြံထဲကထွက်လာတာ၊ လမ်းရှင်းလား အရင်ကြည့်ပြီးမှ ထွက်ပါလား။"

"ရှင်က ဘယ်လိုလူကြီးလဲ"

"မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ရန်လိုလွန်းတယ်လို့ ပေါ့၊ ကလေးတွေနဲ့ လည်း ဖက်ပြီး ရှင်က ရန်တွေ့တတ်တယ်နော်"

"အဲဒီကလေးတွေက သည်းမခံနိုင်အောင် ဆိုးတာ မင်းမှ မသိဘဲ"

"ဒါလောက်လည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး"

"မင်းက ဒီအိမ်နဲ့ မရင်းနှီးသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ငှားမယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာ"

"ဘာပြောတယ်၊ သူတို့ အိမ်ကို ငှားမလို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီကလေးတွေနဲ့ များ နေဖို့ စိတ်ကူးသေးတယ်နော်၊ ခြံစည်းရိုးခြား နေတာတောင် သူတို့ ပြဿနာက ကူးကူးလာနေလို့ စိတ်ရှုပ်နေရတာ မင်းမသိသေးဘဲကိုး"

"ရှင်စွပ်စွဲသလောက် ကလေးတွေက ဆိုးမယ်မထင်ဘူး"

"ဒါဆို နေကြည့်ပေါ့၊ လက်တွေ့ကျမှ မင်းသိမယ်၊ ကြိုတင်သတိပေးတဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်မပြုတာတော့ မင်းကိစ္စပဲလေ၊ နောက်မှ နောက်တ၊မရနဲ့ ပေါ့"

ဒေါက်တာမြတ်မိုးက အသံခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသလို သက်ငုံဖူးကို မကြည်လင်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည် ။ သူ့ကားကို တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားသည် ။ လမ်းကြောရှင်းမှ သက်ငုံက ကားစက်နှိုးပြီး သူ့နောက်က မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

"လူကြီးကိုက မျက်နှာကြောကို တင်းနေတာပဲ၊ တစ်လောကလုံး သူ့ဆန်စားနေတာ ကျနေတာပဲ"

အသံထွက်အောင်ပင် စိတ်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြော
လိုက်သည်။ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သူမပြန်ရောက်အလာကို
စောင့်မျှော်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"သမီးလေးသွားတာ ကြာလို့ မေမေတို့ က စိတ်ပူနေတယ်ကွယ်"

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဟိုမှာ ထင်တာထက်ပိုပြီး ကြာသွားတယ်"

"ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ အိမ်က ကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းတာမှ တော်တော်ကောင်းတာမေမေရယ်၊ သက်ငုံဖြင့် မြင်
တာနဲ့ သဘောကျသွားပြီ၊ မေမေတို့ သဘောကျဖို့ ပဲလိုတော့တယ်"

"ဟုတ်လား၊ အိမ်လခကရော"

"သုံးထောင်ကို တစ်နှစ်စာပေးရမယ် မေမေ"

"အင်း၊ ဈေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကိုငှားလိုက်ရင် တစ်လနှစ်
သောင်းရမှာ ဆိုတော့ တို့ မှာ ငွေပိုငွေလျှံတွေတောင် ထွက်လာဦးမယ်"

နေရာတကာ တွက်ချက်ချင့်ချိန်တတ်သော ဦးလှဝေက ချက်ချင်းပင်
စီးပွားရေး တွက်ကိန်းဖြင့် သဘောကျသွားသည်။ ။

"အိမ်နဲ့ အတူ ခြံကလည်း တော်တော်သင့်သင့် ကျယ်တယ်ဆိုတော့
သက်ငုံတို့ ရဲ့ သစ်ခွစိုက်ပျိုးရေးအတွက် ပိုပြီးဟန်ကျတာပေါ့ မေမေရ
ယ်"

"သားအဖနှစ်ယောက်က သဘောကျနေပြီ ဆိုပါတော့"

"မေမေကရော သဘောကျမယ် မဟုတ်လား"

"သွားကြည့်ချင်သေးတယ်"

"ဒါဆို မနက်ဖြန် သွားကြည့်ကြရအောင် မေမေ"

"အေးလေ၊ ကြည့်တာပေါ့"

ဒေါ်သီရိက ဝတ်ကျတမ်းကျေ ပြောသည် ။ ဒေါ်သီရိကို ကြည့်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် နားလည်မှုရှိနေသော အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်သည် ။

ရန်ကုန်မြို့မှာ သာ နေချင်ပြီး၊ ရန်ကုန်မှာ သာပျော်သော ဒေါ်သီရိရဲ့ အကြောင်းကို သားအဖ နှစ်ယောက်က သိပြီးသားပါ။ ဒေါ်သီရိက ရန်ကုန်နှင့် မှော်ဘီသည် သိပ်ဝေးလွန်းသည် လို့ ထင်ထားသူ တစ်ယောက်ပါ။

"သက်ငုံတို့ က အလုပ်သမားတွေမဟုတ်ကြတော့ နေ့တိုင်းရန်ကုန် လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ မှော်ဘီဆိုတာလည်း ရန်ကုန်နဲ့ မဝေးပါဘူး မေမေရယ်၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ချက်ချင်းထလာလို့ ရတာပဲ၊ တစ်နာရီသာသာဆို ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီပဲ"

"အေးလေ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ထမင်းစားကြရအောင်လား မေမေ"

"စားကြမယ်လေ"

ဒေါ်သီရိက ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး ခူးခပ်ပြင်ဆင်သည် ။ သက်ငုံဖူးက အဝတ်အစားလဲပြီး မိခင်ကို ကူညီသည် ။ ထမင်းစားသောက်ရင်းနှင့်

သက်ငုံက မှော်ဘီက အိမ်အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဆက်ပြန်သည်။ ။

"သက်ငုံတို့ ငှားမယ့်ခြံနဲ့ ကပ်လျက်ခြံက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နေ တဲ့ ခြံ မေမေရဲ့ ၊ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း နီးနီးနားနား ဆရာဝန်ရှိ နေတော့ ဟန်ကျတာပေါ့"

ဒေါ်သီရိက သက်ငုံရဲ့ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် စေ့စေ့ကြည့်နေသ ည် ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အသက်လောက်ချစ်၍ သက်ငုံဆို သော အမည်ကို သူမပေးခဲ့ခြင်းသာ။ သမီးရဲ့ ရင်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်မြင် နိုင်လောက်အောင် သက်ငုံရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို သိသည် ။

"သမီးလေးက အဲဒီအိမ်ကို သဘောကျနေတာကိုး၊ ဆွယ်တရားတွေ ဟောပြီးရင်း ဟောနေတာကိုး၊ စိတ်ချပါသမီးလေးရယ်၊ သမီးတို့ ရဲ့ ဆန္ဒကို မေမေ အစွမ်းကုန် လိုက်လျောမှာ ပါ"

တည့်တည့်ကြီး မိခင်က ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ သက်ငုံက သွားပြီးပြီးရှက်ရယ်ရယ်နေသည် ။ မြို့မှာ သာပျော်နေသော မိခင်ကို မှော်ဘီမှာ ပျော်စေချင်ပါသည် ။ ဦးလှဝေနှင့် သူမသည် တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်းဖြစ်သည် ။ ။ အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်ဆိတ်သောနေရာမှာ သစ်ပင်တွေနှင့် ပျော်မွေ့ချင်သည် ။ စိုက်ပျိုးခြင်းကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာပါကြသည် လေ။

ဝိန်းပန်းနှင့် သစ်ခွကို အစပျိုးစိုက်ပျိုးနေသော သက်ငုံက ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်နှင့် ဆိုလျှင် တိုးချဲ့ပြီး စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးရန် စိတ်ကူးထားသည် ။

ဒေါ်သီရိက သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်းကို ဝါသနာမပါသော်လည်း ဦးလှဝေက ပါသည် ။ အထူးသဖြင့် သစ်ခွစိုက်ပျိုးခြင်းကို ပို၍ ဝါသနာပါသည် ။

သက်ငုံရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မြေပဒေသာတွင် သစ်သီးသစ်ပင်များ ရောင်းသော ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ သက်ငုံရောင်းချင်သော သစ်ပင်၊ သစ်ခွပင်များ သူ့ဆိုင်ပေါ်လာတင်ထားရန် ကမ်းလှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ငုံဖူးက စီးပွားဖြစ်စိုက်ပျိုးရန် စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

စိုက်ပျိုးရေးပညာဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မဝင်သေးဘဲ၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုလုပ်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ မိဘများက အချမ်းသာကြီးမဟုတ်သော်လည်း အသင့်အတင့်ကြွယ်ဝ၍ သက်ငုံအတွက် စားဝတ်နေရေးက အလုပ်မဝင်သေးသော်လည်း ပြေပြေလည်လည်ရှိနေသည်။

"နှင်းမေပြောတာ အားရစရာကြီး မေမေရယ်၊ သူ့ဆိုင်ပေါ်မှာ တင်လိုက်ရင် ဈေးက မြက်မြက်လေးရတာ၊ သက်ငုံလေ သစ်ပင်စိုက်တာနဲ့ ပဲချမ်းသာနိုင်တယ် မေမေရဲ့ "

ထမင်းစားရင်း တွေးရင်းကနေ သက်ငုံဖူးက လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။ စီးပွားဖြစ် သစ်ခွများကို စိုက်ပျိုးရန် သက်ငုံက စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

"လေထဲတိုက်ဆောက်မနေနဲ့ ဦး၊ ရှေ့က ထမင်းပန်းကန်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဦး သက်ငုံ"

ဒေါ်သီရိက လှောင်ပြောင်ရယ်မောပြီး ပြောသည်။ စားနေသော ထမင်းပေါ်သို့ စိတ်အာရုံကို သက်ငုံက ပြောင်းလိုက်သည်။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပိုင်းမှာ ပဲ မှော်ဘီသို့ သားအမိသားအ
ဖသုံးယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သက်ငုံက ကားမောင်းပြီး မိဘနှစ်ပါး
က နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ပါလာကြသည်။

ဒေါ်မေမိရဲ့ ခြံထဲသို့သက်ငုံဖူးက ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ စိမ်းစိုအေးချ
မ်းနေသော ခြံက သူတို့ ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။

"မေမေရေ၊ ဒီခြံပဲလေ၊ သက်ငုံတို့ ကို ငှားမှာ ၊ ဟိုဘက်ခြမ်းက တိုက်
နဲ့ ခြံလေ"

"ဟုတ်လား၊ တော်တော်ကျယ်တာပဲ"

"မမမေမိနဲ့ တွေ့ရအောင် ဆင်းလိုက်ပါဦး"

ကားသံကြားပြီး မီးဖိုထဲချက်ပြုတ်နေရာကနေ မေမိက ထွက်လာသ
ည်။

"သက်ငုံကိုး၊ မိဘတွေကို ခေါ် လာပြီး အိမ်ပြတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမမေမိ၊ သက်ငုံ အိမ်ကိုလိုက်ပြလိုက်ဦးမယ်"

"ဒါဆို သော့ယူသွားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မေမိထံမှ သော့ကိုယူပြီး တစ်ဖက်တိုက်လေးဆီသို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ တိုက်ရဲ့ တံခါးကို သက်ငုံဖူးက ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"အို တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တွေ၊ ပိုးမျှင်တွေနဲ့ ပါလား"

ဒေါ်သီရိက ဧည့်ခန်းကို ဝေဝဲကြည့်ပြီး မနှစ်မြို့သော ကောက်ချက် ကိုချသည်။ ။

"လူမှ မနေတာ မေမေရယ်၊ ဒါတွေက သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ရင် ရတာပဲ"

"အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်ကော ကောင်းရဲ့ လား"

"မေမေကြည့်လေ၊ အိပ်ခန်းက သုံးခန်းပါတာပါ၊ စတိုခန်းလေးတစ်ခန်းလည်း ပါတယ်လေ"

သက်ငုံက အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ပြသည်။ ။ ခေတ်မီစွာတည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်လေးမို့ ပြောစရာအပြစ်ကို ဒေါ်သီရိက ရှာမတွေ့ပါ။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သဘောကျရဲ့ လား"

"ဖေဖေက သဘောကျပါတယ်၊ သမီးမေမေကိုသာ မေးပါကွယ်"

"မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးတယ်ကွယ်"

"ရန်ကုန်ထဲကို နေ့တိုင်းသွားစရာ ကိုယ်တို့ မှာ ကိစ္စမှ မရှိတာကွယ်၊ မင်းသိပ်ပြီးသွားချင်ရင် တစ်ပတ်တစ်ခါ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေဆီ သွားလည်ပေါ့"

"ရှင်ပဲ အိမ်လည်တာ ဝါသနာ မပါဘူးဆို"

"အခု မင်းကြောင့် ဝါသနာပါလိုက်တော့မယ်"

ဒေါ်သီရိရဲ့ မျက်စောင်းက ဒက်ခနဲ ဦးလှဝေကို ထိမှန်လိုက်သည်။ စိတ်သဘောထားချင်း တူညီမှုသိပ်မရှိသော မိဘနှစ်ပါးကိုကြည့်ပြီး သက်ငုံက ကျိတ်၍ ရယ်သည်။

"ရှင်တို့ သားအဖက ဒီအိမ်ကို သိပ်ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒါဆို နှစ်မဲတစ်မဲ ကျွန်မရုံးနေပြီပဲ၊ ရှင်တို့ ကြိုက်တာ လုပ်ကြပါ"

"ဟာ အဲ့လိုမဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မင်းကျေနပ်မှ ကြည်ဖြူမှ ကိုယ်တို့လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ ပေါ့"

"ဒီအိမ်ပြောင်းလာရင် ငွေပိုထွက်လာမယ်ဆိုတော့ လက်ခံရတော့မှာပါ"

မိခင်ထံမှ သဘောတူသည့် စကား ကြားရပြီး သက်ငုံအရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ သည် ကို ပြောင်းချင်သည့် စိတ်က သက်ငုံထံတွင် လွန်စွာ ထက်သန်နေသည် မဟုတ်လား။

"ဒါဆို မမမေမိနဲ့ သွားပြီး စကားပြောကြရအောင်"

"အင်း ဟုတ်တာပေါ့"

ဖခင်က ထောက်ခံသည်။ တစ်ဖက်အိမ်ဆီသို့ သက်ငုံဖူးနှင့် အတူ မိဘနှစ်ပါးက ကူးလှမ်းခဲ့ကြသည်။

"ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ထိုင်ကြပါ"

မေမိက ဖော်ဖော်ရွေရွေကြိုဆိုသည်။ ကလေးသုံးယောက်ကတော့ တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး သက်ငုံတို့ ကို လေ့လာနေသည်။

"အိမ်ကို ဘယ်လိုသဘောရပါလဲ ဦး"

"ဦးတို့ သဘောကျပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ငှားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါပြီ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးရယ်၊ ဟောဒီက ညီမကို မြင်မြင်ချင်းကျွန်မက ခင်မိပါတယ်၊ သက်ငုံနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်ရတာ ဟန်ကျလိုက်တာ"

"သက်ငုံက အိမ်ငှားပါ မမမေမိရဲ့ "

"ဘာပြောပြော သက်ငုံတို့ နဲ့ အတူ နေရမှာ မမအားတက်တယ်ကွယ်၊ ဒီကလေး သုံးယောက်နဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ သိပ်ကို အထီးကျန်ဆန်ပါတယ်၊ အဖော်မရှိတော့ အားငယ်တာ အမှန်ပဲ"

"ကလေးတွေ အဖေရောကွယ်"

"သူတို့ အဖေက ဘန်ကောက်မှာ ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ၊ သူက အင်ဂျင်နီယာလေ"

"ဪ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ မင်းလေးက ဒီမှာ နေရတာကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ငှားကိုလည်း အရမ်းမတင်ရဲဘူး၊ ခုလို သက်ငုံတို့ က ငှားမယ်ဆိုတော့ သိပ်ကို အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ကလေးတွေကလည်း သက်ငုံကို မြင်မြင်ချင်း ခင်နေကြပြီလေ"

"ဟုတ်တယ် မမသက်ငုံ၊ နီးနီးတို့ နဲ့ လာနေမယ်ဆိုလို့ အရမ်းကိုဝမ်းသာနေကြတာပါ"

"လာနေပါနော်၊ မမတို့ ကို စိုးစိုးတို့ ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ အဲဒီဘက်ကို လာဆိုမှ လာမှာ ပါ"

စိုးစိုးနှင့် တိုးတိုးက နီးနီးစည်းရုံးထား၍ တစ်သံတည်းအတိုင်အဖောက်ညီစွာ ဝန်ခံသည် ။

"တိုးတိုးနဲ့ စိုးစိုးကို မမသက်ငုံက ဆိုးတယ်လို့ မထင်ပါဘူးကွယ်"

"ဒါဆို မမသက်ငုံကို တိုးတို့ ခင်လို့ ရသွားပြီ"

တိုးတိုးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည် ။ တိုးတိုးကိုကြည့်ပြီး လူကြီးတွေရယ်မိကြသည် ။ မေမိက ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့ ဖြင့် သက်ငုံတို့ မိသားစုကို ဧည့်ခံသည် ။

စားသောက်ပြီး အိမ်ငှားသည့် စာချုပ်ကို ရေးကြသည် ။ ဦးလှဝေက ငွေအသင့် ဆောင်လာသဖြင့် တစ်နှစ်စာ အိမ်လခကို ကြိုတင်ပေးချေသည် ။

"သက်ငုံတို့ ဘယ်တွေ့လောက် ပြောင်းလာမှာ လဲ"

"အိမ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ ပဲ ပြောင်းမယ်လေ"

"အဲ့ဒီအတွက် မပူနဲ့ ၊ ဒီနေ့ပဲ မေမိ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ဆေးကြောသန့်စင်ထားမယ်၊ သက်ငုံတို့ ပြောင်းချင်တဲ့ နေ့သာ ပြောင်းလာပါတော့"

"နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးလိုက်ဦးမယ်လေ"

"မင်းနှယ့်ကွာ၊ အဲ့ဒါတွေက မလိုပါဘူး၊ လူတွေရဲ့ ပညတ်ချက်တွေပါ ကွာ၊ ပြောင်းချင်တဲ့ နေ့သာပြောင်း၊ အဲ့ဒီနေ့က အကောင်းဆုံးပဲ"

ရတနာသုံးပါးကိုသာ ယုံကြည်ပြီး ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကိုသာ ပြည့်ဝစွာ လက်ခံထားသော ဦးလှဝေက သူ့ဝါဒအတိုင်း ပြောသည် ။

"အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ၊ ဒီနေ့ပြောင်းဆိုရင် ပြောင်းရတာပဲ၊ ပြဿဒါး၊ ရက်ရာဇာ ရွေးလို့ မှ မရတာ"

ဦးလှဝေကို မကျေနပ်သော်လည်း သူပြောသောစကားက မှန်နေ၍ ဒေါသီရိက နှုတ်လှန် မထိုးတော့ပါ။

"ဒါဆို သန်ဘက်ခါပဲ သက်ငုံတို့ အပြီးပြောင်းခဲ့မယ်"

"ကောင်းတယ် မမသက်ငုံ၊ မြန်မြန်ပြောင်းလာတော့၊ နိုးနိုးတို့ မြန်မြန်ပျော်ရတာပေါ့"

"ဒါဆို ဦးတို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်"

မေမီနှင့် ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး မှော်ဘီခြံကနေ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ မသီရိ၊ မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား"

"ငွေချေပြီးနေမှ ဒီစကားကိုပြောတာ ရှင် သိပ်မစောလွန်းဘူးလား"

ဒေါ်သီရိက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ။ ဦးလှဝေက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ။ ဘုနှင့် ဘောက် မိဘနှစ်ပါးကို နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်ပြီး သက်ငုံက ပြုံးမိသွားသည်။ ။

"ဘာလဲ၊ မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား"

"မပြောရပါလား၊ ရှင်တို့ သားအဖ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ကြပါရှင်၊ စကားအပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ "

ဒေါ်သီရိရဲ့ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှု အနည်းငယ်ရှိနေသလိုကျေနပ်ခြင်းလည်း ရှိနေသည် ဆိုတာ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးသဘောပေါက်မိကြသည်။ ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ အခြားစကားများ ဆီသို့ အာရုံပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ။

ကြားတစ်ရက်ပဲရှိတော့၍ သက်ငုံက အိမ်ပြန်ရောက်၍ ပြီးထမင်း စားသောက် ခဏနားကာ အိမ်ပြောင်းရန်အတွက် ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေသည်။ ဒေါ်သီရိရော၊ ဦးလှဝေပါ ပါဝင်ကူညီသည်။

အပိုပစ္စည်းအိမ်မှာ သိပ်များများ စားစား မထား၍ သိမ်းဆည်းရလွယ်ကူသည်။ သူတို့ ရဲ့ တိုက်ခန်းကိုလည်း နှစ်ချုပ်နှင့် ငှားမည်ဖြစ်သည်။ ငှားမည့် သူက အသင့်ရှိပြီးသားမို့ နောက်တစ်နေ့မှာ စာချုပ်ချုပ်ရန် ညှိထားသည်။

သက်ငုံဖူးတို့ က တိုက်ခန်းအောက်ဆုံး ထောင့်ဘက်အခန်းလေးဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ရော ဘေးမှာ ပါ မြေပို ဆယ်ပေလောက်ပါသေးသည်။ ထိုနေရာမှာ ကတ်သီးကတ်သတ်နှင့် သစ်ခွပင်လေးတွေရော၊ အင်သူးရီးယန်း၊ ပိန်းပင်တွေကိုပါ နေရာမလပ်အောင် သက်ငုံက စိုက်ပျိုးထားသည်။

အလှပြင်သော မိတ်ကပ်ဆရာနှင့် ဆက်သွယ်ထား၍ သက်ငုံရဲ့ သစ်ခွပန်းတွေက ပွင့်တိုင်း ရောင်းနေရသည်။ အဖိုးတန် သစ်ခွများ မို့ ရောင်းရလျှင် ငွေကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရသည်။

"ခြံနဲ့ ဝန်းနဲ့ ဆိုရင် သက်ငုံတို့ ရဲ့ သစ်ခွခြံက ဒီထက်နေရာကျယ်ပြီး ပိုပြီး အောင်မြင်လာမှာ မေမေရဲ့ "

မိခင်ကို အားတက်သရောနှင့် သက်ငုံဖူးက ပြောသည်။ ဒေါ်သီရိက သမီး စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် မှော်ဘီပြောင်းရွှေ့ရေးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ကျေနပ်လိုက်ပါပြီ။

"တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ သစ်ခွပန်းတွေပွင့်ရင် လာပို့ရမယ့်ခရီးက လှမ်းတာပေါ့လေ၊ မမမေမိဆီမှာ တယ်လီဖုန်းရှိတော့ အဲဒီတယ်လီဖုန်းကို အသုံးချရမှာပဲ"

"ပေးသုံးရင်တော့ ကောင်းပါလေ့ကွယ်"

"မမမေမိက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ပေးသုံးမှာ ပါ မေမေရယ်"

"အင်း ပစ္စည်းတွေက သိမ်းပြီး စုပုံထားတော့လည်း မနည်းပါလား ကွယ်"

"ကားနှစ်စီးတော့ စီစဉ်ရမှာ ပဲ၊ သက်ငုံတို့ ပန်းအိုးတွေကပဲ တစ်စီး နီးပါးရှိမှာ မေမေရဲ့ "

"သက်ငုံဖေဖေက ပြောတာပဲ၊ သူ့ဌာနက ဟီးနီးကြီးနှစ်စီးရမယ်လို့ "

"အင်းလေ၊ ပင်စင်ယူထားသူကို သူတို့ ဌာနက ဒါလောက်ကူညီတာ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ မေမေရယ်"

"ကဲ ဒါတွေထားခဲ့၊ မေမေသိမ်းလိုက်မယ်၊ သမီးပန်းအိုးတွေအတွက် စီစဉ်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းအိုးများကို သယ်ယူဆောင်ရန်အတွက် သက်ငုံက အသင့် ဖြုတ်ထားလိုက်သည် ။ တစ်နေ့လုံး တကုပ်ကုပ်နှင့် သိမ်းဆည်းပြီး ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ အတော်လေး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည် ။
